

maa virke uheldigt. Derfor synes jeg, at det første Aar burde have været et Forsøgsaar, i hvilket man kunde have indhøstet Erfaringer med Hensyn til, ved hvilke Midler og ved hvilken Fremgangsmaade man bedst kunde dræbe Larven. Jeg tror, at man ikke har opnaaet noget saadant i det forløbne Aar, men at man tværtimod har opnaaet det stik modsatte Resultat: en fuldkommen Forvirring, idet den ene er gaaet frem paa den ene og den anden paa den anden Maade. Jeg tror, at man ikke i et eneste Tilfælde har kunnet fremvise et for Ejeren eller for den Mand, som har foretaget Behandlingen, tilfredsstillende Resultat. De Præparater og Fremgangsmaader, som demonstreredes for Udvalget, Hypodermaolie og Udpumpning, har, saa vidt jeg har bragt i Erfaring, vist sig at være fuldkommen umulige og fuldkommen at forfejle Maalet. Det har vist sig, at Hypodermaolien ikke virker, hvis den anvendes, efter at man kan se, at Oksebremselarven er til Stede, den virker kun, naar den anvendes, inden man kan se den, og man har jo da aldeles ingen Garanti for, at der overhovedet har været nogen Oksebremselarve, hvorfor den Anbefaling, som dette Middel har faaet, vistnok kan betragtes som fuldstændig negativ.

Med en saadan Lov bør følge en Anvisning paa, hvorledes man skal gaa frem, jeg tror ikke, at man har eller kan finde et Universalmiddel, som har den Virkning, at man ved at smøre Dyret kan slippe ud over hele Vanskeligheden, men jeg tror, man maa gaa den Vej enten at anvende Udpumpning eller Udtrækning af Larven. Man skal søge den enkelte Larve i dens Hule, dér kan man meget tidligere angribe den, selv om man selvfølgelig skal afvente et vist Udviklingstrin for Modenhedsgraden af Individet. Der er ikke Tvivl om, at Aandehullet for Larven er til Stede, længe før Larven forlader Hulen, men selvfølgelig ikke saa tidligt, at man kan tage Larven paa det allerførste Stadium af Udviklingen. Det vilde sikkert gavne, om man i et Udvalg kunde overveje disse Spørgsmaal og maaske faa samlet nogle Erfaringer eller Anvisninger paa Erfaringer, som kunde betyde noget, thi det tror jeg ikke, man har det mindste af. Naar jeg har talt med Dyrleger eller Folk, som har praktiseret paa dette Omraade, har jeg erfaret, at de ser meget mistrøstigt paa Forholdene og de opnaaede Resultater.

Med Hensyn til Betalingen for Efter-syn da er vi imod den Maade, hvorpaa man her ønsker Betalingen gennemført. Man saa jo ogsaa, at Regeringen var af en anden Opfattelse, da det gjaldt Fabrik-

tilsynet, det Spørgsmaal, vi behandlede i Gaar; dér var det netop de private, man ønskede skulde betale, men i Dag er man naaet til et andet Resultat, i Dag foreslaar man, det er det offentlige, der skal betale. Der er en vis Inkonsekvens i Stillingen overfor disse Forhold. Vi maa imidlertid holde for, at det maa være den paagældende Kreaturer, der skal betale. Den højtærede Landbrugsminister mente, at der var nogen Billighed i, at man skulde undtage de Kreaturer, som har forudbehandlet disse Dyr; jeg synes, det er mindst lige saa billigt, at de Mennesker, som ingen Dyr har, bliver fritaget for at betale. Og denne Lov kommer faktisk kun Kreaturer til gode.

Denne Lov vil, naar den virkelig bliver praktiseret, have Betydning ikke alene økonomisk, men ogsaa rent dyrebeskyttelsesmæssigt. Og det er, som jeg sagde i Fjor, heldigt, at denne Sag gennemføres netop i dette Øjeblik; thi jeg tror, det er godt, at det bliver den højtærede nuværende Landbrugsminister, der kommer til at føre Loven ud i Livet. Der skal nemlig en lille Smule Tvangsforanstaltninger til, og jeg tror, det vilde vække en vis Opposition, hvis det var nogen anden, der praktiserede dette; Landbrugerne ser sikkert med større Forstaaelse paa Sagen, netop fordi det er den nuværende Landbrugsminister, der fører den frem.

Jeg vil gerne bede Ministeren oplyse — selv om det ikke bliver netop i Dag —, hvad Dødsaaarsagen er for de Dyrs Vedkommende, som er døde som Følge af denne Behandling. Jeg omtalte i Fjor, at der vilde kunne forekomme saadanne Flegmonehistorier med Abscesdannelse og Suppuration, som kunde medføre Døden, og det kan skyldes enten en Infektion eller ogsaa en vis Ligeegyldighed fra den behandlede Side. Jeg tænker, man i Udvalget kan faa Besked paa, hvad Aarsagen har været til de Dødsfald, der er forefaldet.

Jeg henstiller, at Lovforslaget bliver undersøgt i et Udvalg, ikke for at sinke dets Gennemførelse — vi ønsker det saa hurtigt som muligt gennemført —, men for at drøfte de praktiske Forhold, jeg her har omtalt.

Fibiger: Det glæder mig, at dette Lovforslag er fremsat, thi det er jo rigtigt, som den højtærede Landbrugsminister sagde, at der rundt omkring i Landet har været en Del Misforstaaelse og Uvillie med Hensyn til den nugældende Lov. Jeg ved ikke, hvad Ministeren har svaret paa den Hen-